

min» (cf. el fr. *Béziers* i la seva forma llatina BITERRIS)», vaig publicar en *E.T.C.* I, 86, i res important no cal canviar-hi, atesa la redacció abreujada d'aquell treball. El camí en qüestió toca precisar-lo als erudits i historiadors locals, sembla que pot ser l'important camí sub-forestal que encara va des de Bellver, per allí, cap a Riu i Grus.

Els indicis de moltes bandes coincideixen que en proto-basc, especialment el d'aqueixa zona, la dental de *bide* 'camí' oscil·lava, o tenia vàlua intermèdia, entre -D- i -T-, cf. art. *Carcolze* i *Olopte*; i els ibèrics *Idubeda* i *Orospeida* desxifrats per Schuchardt; en la mateixa ciutat occitana, hom troba *Beders* (G. de Bornelh, Appel, *Chr.* 22.22) però també *Beziers* és antic i modern, i en fonts ben antigues és BITERRIS amb -T-; *Baeterrae*, cita Weisgerber (*Rhen. Germ.-Celt.*, 309, 312), i variants en Whatmough 52, 54. *Beterri* és avui un poble de Guipúscoa (Azkue, *Morf.* 12); i potser també hi hem de relligar el nom d'un «*famulus Dei Bateria*» 883, d'una inscripció trobada prop d'Arguñeta (Elorrio) que Gómez Moreno i Caro Baroja (*Mat. Vasco-Lat.*, p. 25) llegeixen així.

Parònims cat. que poden ser post-topònims del nom cerdà. *Bədəs* nom de persona o masia a Marzá i Rabós d'Empordà (xxii, 88.9). En altres podria haver-hi coincidència enganyosa. Mas del *Baderro* a la sortida del Perelló pel camí de Cardó (Iglésias-Sant. II, 357); i una nota de *Bederro* (o *-erra*, *-erres*) que tinc vagament de Lledó d'Emp.: potser van amb el terme cast. semi-argòtic *bederre* 'botxí', 'cruel' (*DECH* I, 554).

El report amb BITERRIS/*Beziers* no està ben aclarit en el cas de la vila oc. *Bedarrides* prop del Roine (*Top. Hesp.* I, 115; i Vincent *Top. Fr.* 229); encara que de tota manera és probable que hi hagi una connexió més o menys directa, amb *Beziers* (i fins potser amb *Botorrita*, entre Saragossa i Calatayud, on s'ha trobat el famós bronze celtibèric). Ara bé una pda. antiga *Bederrida*, immediata a Barcelona, consta en un doc. de 1148 (*Cart. St. Cugat* III, 159) i en un 1058 (que CCandí, *GGC, Bna.*, 308) situa entre Sarrià i les Corts. Però en aquest no crec que es tracti d'un nom pre-romà autòcton sinó importat del *Bedarrides* occità. En l'article *Biert*, veurem la possibilitat que en aquest nom i en *Nierga* hi hagi una forma derivada de BIDERR-.

BEDET

Dues partides entorn de la Vall Ferrera: les prades i Bordes de *bedêt* te. Areu, entre *La Rebuira* i *Cansulberri*; i el pic de *Bedet* entre les valls de Sotllo i Areste (xxii, 36); una altra de ben separada, veïnat de Bordes te. Ferrera, i coll de la Creu de *Bedet*, a Ribalera, entre la ribereta afl. de *Bedet* i la de Tressó: hi passa el camí ral de la SdUrg., que allí se separa del que va cap a Aós i Andorra (xxii, 79, xxxvii, 159.19, 22, 164, 166.23).

Tots dos, llocs entre grans bosquíes, on abunde l'ayet: ABIETETUM 'ayetosa'.

Deu resultar d'**Avedet*, per afèresi. Pot ser una variant d'aquest nom *Lo Bêdo* vessants de muntanya a l'alta vall de Cardós te. Tavascan, i Turó del mateix nom: entre Mascalida i lo Fangassal, vora Costablava i el Clot de l'Escala (xxiv, 57), també deuen dir *del Bedo* (com ho escriu IGC). Aquí tindríem, doncs, haplogogia de *Bededo*, i -o pre-catalana. En *E.T.C.* I, 129. 12, jo pensava en un colle. *LUPETUM 'llopada'; allò altre potser val més, car els collectius en -ETUM són més freqüents, de molt, amb noms d'arbres que amb animals, i tan odiosos com el llop.

BEDISSA, Cova de ~

Terme Alcalà de Xivert (xxviii, 184.19). Deu ser àrab *baït e'Isà* 'casa o estatge de Issa', NP. Com que *e'Isa* és el nom àrab de Jesús, també es podria imaginar que els moros vagin anomenar així una cova on s'havia refugiat algun eremita cristià refractari a la persecució mahometana.

Lo Bedo, V. Bedet

La BEDOGA d'ADONS i altres collectius en -O(G)A, -U(G)A

Nom d'una coneguda partida de muntanya a l'obaga de la serra de Sant Gervàs, prop d'Adons, agregat de Viu de Llevata (Pallars Jussà). Vista de lluny ofereix l'aspecte d'una immensa mola. Ombrívol i humit, el lloc deu haver estat sempre ocupat per bosquíes espesses i impressionants. La GGC, Lleida, p. 875, diu que «en la vessant de la serra que aboca cap Adons, hi havia un famós avetar que va cremar-se a mitjans del segle passat». Cal retenir aquesta dada, que dona la clau per a l'etimologia del nom, establerta ja en el *DECat*, s. v. *Avet*. No hi ha dubte que es tracta d'una evolució dialectal de *avetos*, partint potser d'una forma amb afèresi **la vedosa* 'lloc poblat d'avets', amb pèrdua de la sibilant sonora i epèntesi d'una -g-: *La Vedosa* > *La Vedoa* > *La Vedoga*.

Ho confirma el testimoni del dicc. Madoz, quan es refereix a aquest indret com *la Bedoa*: «Los montes del pueblo de Senet, Feneruy y Bisiberry y los de San Nicolás y riberas de Caldes están poblados de abetos, pinos y hayas, y de abetos el monte de la Bedoa en térm. de Adons» (s. v. *Tremp*, p. 140b). És ben significatiu que, després d'enumerar els boscos de l'alta muntanya, els pròpiament pirinencs, Pascual Madoz anomeni en zona més meridional únicament el bosc de la Bedoga. Devia ser el primer bosc d'avets que es trobava pujant de la terra plana, una illa separada dels avetars de les valls de Boí i de Barraqués, i tanmateix no devia tractar-se d'una illa insignificant.

El contrast climàtic amb la zona al Sud de Sant Gervàs és gran: a la Clotada d'Areny la neu hi arriba amb poca freqüència, en canvi dalt de la carena, a la